

Arrest

nr. 229 904 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28A bus 6
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naam: [K.]

Voornaam: [A.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Armenië

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in één van deze staten,

uiterlijk op 25/07/2019.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7. alinea 1 :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10/03/2011, 15/01/2014 en 20/02/2016 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat zijn vrouw en 2 kinderen ook in België verblijven.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is

Betrokkene verklaart dat hij 2 kinderen heeft waarvan één minderjarig

Betrokkene verklaart dat hij hier werk heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegale op het grondgebied verblijven. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat in wezen een enig middel is, voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG verplicht de staten om bij de uitvoering ervan rekening te houden met de gezins- en familiale situatie van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

"Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Er wordt in casu door verwerende partij niet betwist dat verzoeker zijn echtgenote en twee kinderen in België verblijven.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat beide kinderen van verzoeker voltijds schoolgaand zijn.

Dhr. [K.S.], geboren op [...] te [...] (Armenië), met de Armeense nationaliteit studeert aan de KUL te Leuven en Dhr. [K.G.], geboren op [...] te [...] (Armenië), met de Armeense nationaliteit loopt middelbaar onderwijs.

De loutere omstandigheid dat de gezinsleden van verzoeker illegaal in het Rijk verblijven ontslaat verwerende partij niet van de verplichting om het aspect van de schoolgaande kinderen te onderzoeken en afdoende te motiveren vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen.

Er werd bijgevolg geen afdoende rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoeker.

Art. 110quaterdecies. [§ 1 van het KB stelt:

"De preventieve maatregelen die door de Minister of zijn gemachtigde kunnen worden genomen ten aanzien van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 74/14, § 2, van de wet om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, zijn:

1° zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt. De regelmaat waarmee de onderdaan van een derde land zich moet aanmelden wordt in het verzoek vermeldt;

2° het storten van een gepaste financiële waarborg bij de Deposito- en Consignatiekas. Het bedrag van de waarborg wordt door de Minister of zijn gemachtigde vastgelegd op basis van de dagelijkse kostprijs van een verblijf in een gesloten centrum, zoals bepaald in het koninklijk besluit van 14 januari 1993 tot bepaling van de nadere regels voor de terugbetaling van de kosten van huisvesting, verblijf en gezondheidszorgen bedoeld in artikel 74/4, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelinkt aan een bepaalde duur, zonder dat dit bedrag de kosten van een verblijf van 30 dagen mag te boven gaan.

De onderdaan van een derde land stort dit bedrag ten laatste de dag na de betekening van de beslissing tot verwijdering op de rekening bij de Deposito- en Consignatiekas, ongeacht het feit of een beroep tegen deze beslissing wordt ingesteld of niet, en levert daarvan het bewijs aan de minister of zijn gemachtigde. De onderdaan van een derde land stuurt het bewijs dat hij het Belgische grondgebied heeft verlaten aan de minister of diens gemachtigde, en deelt de minister of zijn gemachtigde een rekeningnummer mee waarop de Deposito- en Consignatiekas het bedrag van de waarborg zal terugstorten.

Indien de toegekende termijn voor het vrijwillig vertrek van de onderdaan van een derde land, verstreken is, en deze laatste geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, komt de gestorte som toe aan de Belgische Staat, tenzij een beroep binnen de door de wet vastgestelde termijnen tegen de beslissing van verwijdering werd ingediend;

3° het overhandigen van een kopie van de documenten die toelaten om de identiteit vast te stellen.

§ 2. De preventieve maatregelen worden vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten en indien het de maatregel onder §1, 1° betreft, de regelmatigheid waarmee ze wordt toegepast.]-----

(1)<Ingevoegd bij KB 2012-06-19/04, art. 2, 042; Inwerkingtreding: 02-07-2012> "

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers niet, dat verzoeker ooit de neiging heeft vertoond om onder te duiken.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker daadwerkelijk woonachtig is te 2500 LIER, [...].

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

De aanbevelingen van de Europese Commissie stelt in zijn Terugkeerhandboek om uit te gaan van een combinatie van verschillende criteria.

De aanwezigheid van één (of meerdere) bovengenoemde criteria mag niet automatisch leiden tot het besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Automatisch besluiten tot risico op onderduiken op basis van bijvoorbeeld onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet vermeden worden, wat in casu het geval is in hoofde van verzoeker.

Evenmin blijkt niet dat hij de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen.

Dit gegeven kan niet worden betwist door verwerende partij.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid in hoofde van verzoeker, terwijl deze situatie degelijk goed gekend is door de overheid middels het administratief dossier en heeft zij niet eens de minste poging ondernomen om een actuele beeld te vormen van de actuele toestand van verzoeker.

De bestreden beslissing werd op dit vlak aldus niet afdoende gemotiveerd.

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)."

3.2. De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die

beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij en maakt dus niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster een bevel wordt afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling beoogt de situatie waar een vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomst- of verblijfsdocumenten. In casu stelt de verwerende partij vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum of geldige verblijfstitel. Deze bevinding, die steun vindt in het administratief dossier, wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd. Gelet op wat voorafgaat, was de verwerende partij aldus in beginsel gemachtigd om, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

3.5. Verder blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel werd gehoord op 24 juli 2019 en dat rekening werd gehouden met zijn verklaringen.

Deze verklaringen werden onderzocht en beoordeeld in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en met de gezondheidstoestand, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Uit lezing van de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij rekening houdt met het feit dat de echtgenote en twee kinderen van verzoeker, van wie één minderjarig, ook in België verblijven.

De verwerende partij stelt op basis van het administratief dossier vast dat alle gezinsleden illegaal op het Belgische grondgebied verblijven, hetgeen niet wordt betwist. Zij overweegt hierbij dat bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen, daar het hele gezin België zal moeten verlaten en dat in het land van herkomst het hele gezin een nieuwe toekomst kan opbouwen.

Verzoeker betoogt dat zijn beide kinderen voltijds schoolgaand zijn en dat de loutere omstandigheid dat zijn gezinsleden illegaal in het Rijk verblijven de verwerende partij niet ontslaat van de verplichting om het aspect van de schoolgaande kinderen te onderzoeken vooraleer een bevel om het grondgebied te geven. Hij meent dat er geen afdoende rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.

De Raad wijst erop dat het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07,

Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Hierbij moet worden benadrukt dat het hoger belang van het kind enkel betrekking heeft op minderjarige kinderen. Verzoeksters oudste zoon is reeds meerderjarig zodat dit beginsel niet meer op hem van toepassing is.

Zoals terecht in de bestreden beslissing gesteld, verblijft het gehele gezin van verzoeker illegaal op het grondgebied en dienen zij allen België te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers gezinsleden reeds in het verleden bevolen werd om het grondgebied te verlaten. Zij dienen derhalve met verzoeker het grondgebied van het Rijk te verlaten, waardoor zij niet van elkaar gescheiden zullen worden. Er is dan ook geen verbreking van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op 27 juli 2013 een verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 januari 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Daarbij stelde de verwerende partij vast dat niet is aangetoond dat de kinderen, die geen gespecialiseerd onderwijs behoeven, in Armenië niet naar school zouden kunnen gaan. Bij arrest nr. 182 512 van 21 februari 2017 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen. Hieruit volgt dat de door de verzoeker aangevoerde elementen met betrekking tot het schoolgaan van de kinderen werden onderzocht in het kader van de verblijfsaanvraag. Verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen werden niet tot verblijf gemachtigd en werden bevolen het grondgebied te verlaten op 15 januari 2014. Verzoeker beperkt zich tot het enkele betoog dat zijn zonen hier schoollopen maar gaat voorbij aan hetgeen reeds eerder werd vastgesteld, met name dat niet blijkt dat de kinderen in Armenië niet naar school zouden kunnen gaan. Hij brengt geen concrete elementen bij die toelaten daar nu anderszins over te besluiten. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij, met inachtneming van het welzijn van de kinderen, ten onrechte heeft geoordeeld dat het gehele gezin in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen. Verder verwijst de Raad naar artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet waarop verzoeker een beroep kan doen, bij gemotiveerd verzoek, om een verlenging van de termijn van het grondgebied te verlaten te vragen teneinde de schoolgaande kinderen toe te laten het lopende schooljaar af te ronden.

Gelet op wat voorafgaat wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Uit de bestreden beslissing volgt ten slotte dat verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat in casu een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe volgend objectief criterium uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan: *“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.”*

De verwerende partij motiveert daarbij in feite als volgt: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10/03/2011, 15/01/2014 en 20/02/2016 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom verzoeker in casu geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend. De vaststelling van een risico op onderduiken is gebaseerd op een objectieve component, met name een objectief in wetgeving vastgelegd criterium. Verder blijkt dat er een individualisatie is gebeurd, rekening houdend met verzoekers concrete omstandigheden. Uit wat voorafgaat is genoegzaam duidelijk waarom de verwerende partij in concreto van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag een risico op onderduiken vertoont.

Verzoekers bewering dat hij niet de intentie had om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, is geheel niet ernstig gelet op wat hierna volgt.

Verzoeker betwist niet dat hem reeds eerder bevelen werden betekend op 10 maart 2011, 15 januari 2014 en 20 februari 2016. Evenmin betwist hij dat deze bevelen niet werden uitgevoerd. Aldus is afdoende duidelijk dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 20 februari 2016. Uit het administratief dossier blijkt dat hij duidelijk werd geïnformeerd over de betekenis en gevolgen van deze bevelen.

Vast staat dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan deze meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hoewel hem een termijn voor vrijwillig vertrek werd verleend. Het betoog dat verzoeker daadwerkelijk woonachtig is in Lier doet hieraan geen afbreuk. In deze omstandigheden, waarvan geen abstractie kan worden gemaakt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om op basis van zijn persoonlijk gedrag te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat hij aan een nieuw bevel gevolg zal geven en daaruit een risico op onderduiken af te leiden. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

Ten slotte blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen over zijn gezinsleven.

Met het zeer vage betoog dat de verwerende partij niet de minste poging zou hebben ondernomen om een actueel beeld te vormen van zijn toestand, toont verzoeker niet in concreto aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan zijn zaak veronachtzaamd heeft, waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van zijn geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. Een automatische aanname of een stereotiepe motivering blijkt niet.

In zoverre hij, in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, nog stelt dat hem direct en persoonlijk inlichtingen moesten worden gevraagd of dat hij in gelegenheid moest worden gesteld om stukken voor te leggen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een louter theoretisch betoog maar geen enkel concreet element aanreikt dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing enigszins had kunnen beïnvloeden.

Waar verzoeker verwijst naar het Terugkeerhandboek, benadrukt de Raad dat dit handboek enkel richtsnoeren aanreikt en voor de lidstaten geen wettelijke verplichtingen en evenmin nieuwe rechten en taken schept, zoals in het voorwoord duidelijk wordt gesteld.

Verzoeker citeert nog artikel 110quaterdecies, § 1 van het Vreemdelingenbesluit maar laat na enige concrete uiteenzetting of argumentatie hierrond te ontwikkelen. Bijgevolg verduidelijkt hij niet op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.7. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Verzoeker toont verder ook niet aan dat de verwerende partij onwettig of kennelijk onredelijk tot het afleveren van het bevel heeft besloten.

Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES